

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Věrou Jachurovou jako samosoudkyní ve věci žalobce: M. [REDACTED] M. [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] zast. Mgr. Petrou Gerlichovou, advokátkou, AK se sídlem Praha 2, Španělská 742/6, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % z částky 60.000,- Kč za dobu od 29. 1. 2016 do 18. 4. 2016, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 140.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 200.000,- Kč od 29. 7. 2015 do 28. 1. 2016 a se zákonným úrokem z prodlení z částky 140.000,- Kč od 29. 1. 2016.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení částku 300,- Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 4.4.2016 původně domáhal náhrady nemajetkové újmy, a to jednak za nezákonné rozhodnutí ve výši 100 tis. Kč, jednak z důvodu nepřiměřené délky řízení rovněž ve výši 100 tis. Kč. Žalobce v žalobě uvedl, že trestní stíhání započalo v březnu 2010 a to pro skutky, které se měly údajně stát od ledna do března roku 2010. Obžaloba byla podána 19.8.2010. Obžalovaný od počátku popíral, že by se trestných činů popsaných v usnesení o zahájení trestního stíhání, a později v obžalobě, dopustil. V průběhu roku 2010 a 2011 se konalo několik hlavních líčení, kdy se žalobce účastnil osobně. Dne 7.5.2012 vydal Okresní soud Praha – západ rozsudek pod č.j. [REDAKCE] kterým uznal žalobce vinným ve spolupachatelství přečinem krádeže podle § 205 odst. 1b), odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu a jednak přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a to ze čtyř různých skutků. Za to byl žalobce odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na 4 léta. Dále bylo žalobci uloženo uhradit na náhradě škody částku celkem 130.337,00 Kč, a to společně s dalšími odsouzenými. Dne 19.3.2013 podal žalobce odvolání proti rozsudku. Dne 24.5.2013 rozhodl Krajský soud v Praze jako odvolací soud tak, že vyhověl odvolání žalobce a usnesením zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že rozsudek je nepřezkoumatelný, soud neprovedl navržené důkazy, nevypořádal se s důkazy provedenými a nezhodnotil je v souladu se zákonnými požadavky. Poté Okresní soud Praha – západ provedl další hlavní líčení, na kterém však ignoroval závazné pokyny odvolacího soudu, neprovedl požadované důkazy a dne 7.10.2013 vydal prakticky téměř nezměněné rozhodnutí, kdy opět žalobce uznal vinným. Pouze žalobci snížil trest na 15 měsíců odnětí svobody s podmíněným odkladem na 30 měsíců. Tímto rozhodnutím okresní soud potvrdil ignoraci práva poškozeného na spravedlivý proces, včetně práva na vydání zákonného rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Žalobce se na místě odvolal a dále ve svém doplnění odvolání ze dne 20.1.2014 mimo jiné poukazoval na neexistenci přímých a nepřímých důkazů, mezery ve skutkovém základu věci a na nerespektování základních zásad trestního řízení. Krajský soud v Praze projednal odvolání žalobce v neveřejném zasedání a napadený rozsudek podruhé zrušil a tentokrát již věc přikázal k rozhodnutí v jiném složení senátu. Odvolací soud přisvědčil žalobci, že soud I. stupně doslovně opsal odůvodnění předchozího rozhodnutí, aniž by se vůbec zabýval výtkami odvolacího soudu. Odvolací soud doslova uvedl, že soud I. stupně ignoroval výtky odvolacího soudu a rozhodnutí je opět naprosto nepřezkoumatelné. Odvolací soud také ztratil se senátem soudu nižšího stupně trpělivost a uvedl, že postoj soudu I. stupně k povinnostem, které mu pro odůvodnění rozhodnutí plynou z § 125 trestního řádu a ignorování rozhodnutí soudu vyššího stupně, které na tyto povinnosti výslovně upozorňovalo, vedly pak k rozhodnutí, že věc byla přikázána k projednání v jiném složení senátu. Nový senát věc projednal v hlavním líčení konaném dne 28.5.2014 a žalobce rozsudkem zprostil obžaloby v jednom ze skutků, avšak ve třech skutcích uznal žalobce vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k trestu 8 měsíců odnětí svobody s podmíněným odkladem v trvání 15 měsíců. Žalobci bylo uloženo uhradit částku 58.016,00 Kč na náhradě škody. Obviněný byl tedy již potřetí v témže řízení uznán vinným, což pro něj bylo velice psychicky zatěžující. Obviněný se proti rozsudku opět již na místě odvolal a v písemném vyhotovení odvolání poukazoval opět na nezákonnost rozhodnutí soudu a jeho rozpor s trestním řádem a právem na spravedlivý proces. Opět poukazoval na to, že se skutků nedopustil a že neexistují důkazy, na jejichž podkladě by jej soud mohl uznat vinným. Nato tedy již potřetí odvolací soud odvolání žalobce vyhověl, a to dne 6.11.2014, a napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně. Odvolací soud uvedl, že z provedených důkazů nemohl soud I. stupně vyvodit, že by se žalobce dopustil jednání popsaného v obžalobě. Svým čtvrtým rozhodnutím Okresní soud Praha – západ rozsudkem ze dne 30.12.2014 žalobce zprostil obžaloby ve všech bodech. Pokud by ale soud postupoval v souladu se zákonem,

mohl a měl takové rozhodnutí učinit již v roce 2011 nebo 2012. Proti rozhodnutí soudu se odvolal státní zástupce, ale jeho odvolání zamítl Krajský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném 16.4.2015. Tím tedy byl obviněný definitivně očištěn a pravomocně zproštěn obžaloby ve všech bodech. Žalobce dále uvedl, že řízení trvalo 5 let a v průběhu tohoto řízení byl žalobce 3x odsouzen a teprve na počtvrté zproštěn obžaloby v plném rozsahu. Již samotný fakt, že žalobce si musel 3x vyslechnout verdikt vinen, svědčí o mimořádné psychické zátěži na poškozeného a jeho rodinu. Ani konečná rehabilitace obviněného nemůže smazat pětileté psychické útrapy poškozeného. Stres z trvajícího trestního řízení poznamenal žalobce i jeho rodinu. Skutečnost, že se žalobce musel 3x psychicky vypořádat se stresem z odsuzujícího verdiktu a trápit se tím z čeho bude hradit náhradu škody, popř. jak zareaguje na jeho odsouzení zaměstnavatel, rodina a přátelé, jej velmi poškodila. Žalobce je toho názoru, že na projednávanou trestní věc není možné nahlížet jako na mimořádně obtížnou a složitou záležitost. Nebylo třeba provádět nespočet těžko dostupných důkazů, svědci byli vyslechnuti již v průběhu roku 2010 a 2011. Obviněný po celou dobu řízení nežádal o odročení řízení a k jednání se vždy včas dostavil. K průtahům ze strany účastníků řízení tedy nedošlo. Podáním ze dne 26.7.2016 vzal žalobce žalobu částečně zpět, a to co do částky 60 tis. Kč, neboť žalovaná v rámci předběžného projednání nároku žalobci přiznala zadostiučinění za nemajetkovou újmu v této výši, a to v souvislosti s nepřiměřenou délkou řízení. Usnesením ze dne 19.8.2016 soud řízení co do částky 60 tis. Kč zastavil.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a argumentovala, že zadostiučinění poskytnuté v rámci mimosoudního projednání věci považuje za zcela přiměřené a dostačující. V rámci předběžného projednání nároku žalovaná žalobci poskytla zadostiučinění v penězích ve výši 60 tis. Kč, a to za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s nepřiměřenou délkou trestního řízení vedeného proti žalobci. Za vydání nezákonného rozhodnutí vyslovila žalovaná žalobci omluvu. Žalovaná uvedla, že řízení probíhalo po dobu 5 let na dvou stupních soudní soustavy, ve věci rozhodoval soud I. stupně 4x a soud II. stupně rovněž čtyřikrát. Byly shledány jednotlivé průtahy. Věc vykazuje jistou míru skutkové složitosti, jelikož řízení se účastnilo více obžalovaných, konalo se 13 hlavních líčení. Význam řízení pro žalobce lze hodnotit jako vyšší, jelikož se jednalo o trestní řízení. Žalobce byl zproštěn obžaloby ve všech bodech. V rámci mimosoudního projednání nároku dospěla žalovaná k závěru, že délku řízení vedeného u Okresního soudu Praha – západ pod sp.zn. [REDAKCE] lze hodnotit jako nepřiměřenou. Žalobci tak v důsledku nesprávného úředního postupu vznikla nemajetková újma. Při rozhodování o výši poskytnutého zadostiučinění bylo žalovanou přihlédnuto ke všem okolnostem případu ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná vyšla ze základní částky přiznaného zadostiučinění ve výši 15 tis. Kč za 1 rok řízení, přičemž za první dva roky je tato částka snížena na polovinu. Žalovaná pak zohlednila určitost složitost daného řízení a význam řízení pro žalobce. Základní částka zadostiučinění tak nebyla ani zvýšena, ani snížena. Žalobci bylo přiznáno zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 60 tis. Kč. Žalovaná také dospěla k závěru, že v předmětném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, za něž je v souladu s judikaturou považováno usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 24.3.2010. Žalovaná provedeným šetřením zjistila, že žalobce byl pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v řízení vedeném u Okresního soudu Praha – západ pod sp.zn. [REDAKCE] Na tento uložený trest se vztahovala amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013. Žalovaná však tuto skutečnost zohlednila při posuzování závažnosti nemajetkové újmy, která žalobci měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném pod sp.zn. [REDAKCE] Žalovaná se tak domnívá, že nemajetková újma vzniklá žalobci není tolik závažná aby bylo odůvodněno přiznání zadostiučinění v penězích. Žalovaná v rámci mimosoudního projednání uplatněného nároku konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a za tento postup orgánů

činných v trestním řízení vyslovila žalobci omluvu. Takovou formu poskytnutého zadostiučinění pak žalovaná považuje za zcela adekvátní a přiměřenou všem okolnostem daného případu. Žalovaná dále namítla, že případný úrok z prodlení by mohl žalobci příslušet až ode dne 29.1.2016, nikoli ode dne uvedeného v žalobě, neboť až dne 28.1.2016 uplynula zákonná šestiměsíční lhůta pro případné mimosoudní uspokojení žalobceva peněžitého požadavku uplatněného u Ministerstva spravedlnosti dne 28.7.2015.

Soud ve věci rozhodl, aniž by nařizoval jednání podle ustanovení § 115a o.s.ř., neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovně souhlas.

Na základě listinných důkazů předložených účastníky, jakož i ze spisového materiálu, který si soud vyžádal, má soud za prokázáno, že usnesením ze dne 23. března 2010 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a přečinu poškozování cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný dílem ve spolupachatelství podle ustanovení § 23 trestního zákoníku, díle samostatně dle § 22 odst. 1 trestního zákoníku, trestní stíhání bylo vedeno i proti dalším dvěma spoluobviněným, a to M. G. a J. G. Dne 19.8.2010 byla k Okresnímu soudu Praha – západ podána obžaloba, řízení bylo u Okresního soudu Praha – západ vedeno pod sp.zn. soud stanovil termín hlavního líčení na 18.10.2010, hlavní líčení se nekonalo s ohledem na to, že se nedostavila členka senátu, hlavní líčení bylo odročeno na 13.12.2010, dne 13.12.2010 se konalo hlavní líčení u kterého byli vyslechnuti obžalovaní a svědci, další termín hlavního líčení byl stanoven na 14.2.2011, a to z důvodu, že se nedostavila tlumočnice a dále z důvodu opětovného předvolání obžalovaného J. G. rovněž z důvodu výslechu dalších svědků, dne 14.2.2011 se konalo další hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byl proveden výslech dalšího obžalovaného a výslech svědka, hlavní líčení bylo z důvodu předvolání dalších svědků odročeno na 21.3.2011, dne 21.3.2011 se konalo další hlavní líčení, u tohoto líčení byli vyslechnuti svědci, hlavní líčení bylo odročeno z důvodu předvolání obžalovaného a svědků na 5.5.2011, hlavní líčení, které se mělo konat 5.5.2011, bylo odročeno z důvodu, že se nedostavila členka senátu, která si údajně spletla termín konání hlavního líčení, další termín hlavního líčení byl stanoven na 20.6.2011, dne 20.6.2011 se konalo hlavní líčení u kterého byli vyslechnuti svědci, z důvodu navrhovaných svědků bylo hlavní líčení odročeno na 4. srpna 2011, hlavní líčení které se mělo konat 4.8.2011 bylo odročeno za účelem opětovného předvolání obžalovaného J. G. na 10.10.2011, dne 10.10.2011 se konalo hlavní líčení u kterého byla vyslechnuta svědkyně, hlavní líčení bylo za účelem předvolání obžalovaných a svědků odročeno na 29.11.2011, hlavní líčení, které se mělo konat 29.11.2011, bylo z důvodu nového předvolání obžalovaného který je nemocen, odročeno na 19.1.2012, u hlavního líčení, které se konalo 19.1.2012, byl proveden listinný důkaz, hlavní líčení bylo odročeno na 13. února 2012 z důvodu zajištění účasti svědkyně obhájcem obžalovaného, u hlavního líčení které proběhlo dne 13.2.2012 bylo konstatováno, že se nedostavil obžalovaný J. G. a svědkyně, hlavní líčení bylo z těchto důvodů odročeno na 19.3.2012, dne 19.3.2012 bylo hlavní líčení z důvodu nutné eskorty obžalovaného odročeno na 16.4.2012, hlavní líčení dne 16.4.2012 bylo odročeno na 7.5.2012 z důvodu prověření pro jaký trestný čin je stíhán obžalovaný M. G. dne 7. května 2012 se konalo další hlavní líčení u kterého byly provedeny listinné důkazy a vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinů specifikovaných v obžalobě, žalobce byl odsouzen k souhrnnému trestu v trvání dvou let s podmíněným odkladem v trvání 4 let, soud současně uložil všem odsouzeným povinnost k náhradě škody a to společně a nerozdílně, usnesením ze dne 24. května 2013 Krajský soud v Praze jako soud odvolací zrušil rozsudek soudu I. stupně ze dne 7. května 2012 a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí s tím, že rozsudek je nepřezkoumatelný. Odvolací soud soudu I.

stupně uložil aby doplnil dokazování, příp. se vypořádal s neakceptovanými návrhy na doplnění dokazování, dále aby všechny provedené důkazy pečlivě zhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a vyvodil z nich skutkové a právní závěry, které soud ve svém příštím rozhodnutí zdůvodní a úvahy, které ho k nim vedly, rozebere tak, aby o nich nevznikaly pochybnosti. Soud I. stupně stanovil poté termín hlavního líčení na 5. srpna 2013, toto hlavní líčení bylo z důvodu opětovného předvolání obhájců odročeno na 9.9.2013, tento termín byl změněn na 7. října 2013, hlavní líčení se konalo 7. října 2013 u kterého byly provedeny listinné důkazy, u tohoto hlavního líčení soud vyhlásil rozsudek, kterým žalovaného uznal vinným a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, písemné vyhotovení rozhodnutí bylo stranám doručeno v průběhu ledna 2014, usnesením ze dne 27. března 2014 Krajský soud v Praze jako soud odvolací zrušil rozsudek soudu I. stupně ze dne 7. října 2013 a věc vrátil soudu I. stupně s tím, že současně nařídil, aby věc byla projednána v jiném složení senátu, odvolací soud konstatoval, že po srovnání textu odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu I. stupně a předchozího zrušeného rozhodnutí se odůvodnění napadeného rozhodnutí shoduje s prvním rozsudkem, určité změny jsou u několika málo pasáží, ale změnu představuje jen změněný slovosled, nikoli obsah či rozšíření argumentace, soud I. stupně tedy naprosto ignoroval výtky odvolacího soudu, které bez jakékoli obsahové změny nyní opsal, tudíž na takové rozhodnutí může být stěžejí nahlíženo jinak než v prvním případě, tedy že rozhodnutí je opět naprosto nepřezkoumatelné, když výhrady soudu II. stupně byly zcela ignorovány a to i ve výroku. Odvolací soud dále uvedl, že vzhledem k tomu, že jde o vadu již sám napravit nemůže, věc vrátil soudu I. stupně, postoj soudu I. stupně k povinnostem, které mu pro odůvodnění rozhodnutí plynou z ustanovení § 125 trestního řádu a ignorování rozhodnutí soudu vyššího stupně, které na tyto povinnosti výslovně upozorňovalo, vedly k rozhodnutí, že věc byla přikázána k projednání v jiném složení senátu, dne 25.8.2014 se konalo hlavní líčení před soudem I. stupně, u tohoto hlavního líčení byly provedeny listinné důkazy a dále byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 15 měsíců, současně byl žalobce pro jeden ze skutků, které mu obžaloba kladla za vinu, zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný, písemné vyhotovení rozsudku bylo stranám doručováno v průběhu srpna – října 2014, usnesením ze dne 6. listopadu 2014 Krajský soud v Praze jako soud odvolací zrušil rozsudek soudu I. stupně a věc vrátil soudu I. stupně s tím, že okresní soud sice provedl procesním způsobem v dané věci poměrně podrobné dokazování, při hodnocení důkazů se však zcela nevypořádal s rozpory které mezi nimi vznikly ohledně účasti obžalovaného M. [redacted] na žalovaném jednání a skutkové závěry, které učinil tudíž nejsou přesvědčivé a nemohou obstát. Odvolací soud shledal důvodnými i námitky státního zástupce proti zprošťujícímu výroku s tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje zamyšlení nad tím, zda se obžalovaný M. [redacted] svým jednáním nedopustil jiného trestného činu, než který je mu kladen obžalobou za vinu, například podílnictví ve smyslu § 214 trestního zákoníku, což je opět závažná vada, která činí výrok nepřezkoumatelným. Dne 30.12.2014 se před soudem I. stupně konalo hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby v plném rozsahu, neboť nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obžalovaný, písemné vyhotovení rozsudku bylo stranám doručeno v průběhu ledna 2015, dne 16. dubna 2015 se konalo veřejné zasedání u odvolacího soudu, u tohoto veřejného zasedání bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo zamítnuto odvolání státního zástupce, řízení bylo pravomocně skončeno 16.4.2015, žalobce uplatnil u žalované dne 28.7.2015 nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí a nepřiměřenou délku řízení po 100 tis. Kč za každý z uvedených nároků, žalovaná stanoviskem ze dne 18.4.2016 poskytla žalobci peněžité zadostiučinění ve výši 60 tis. Kč za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu Praha – západ pod

sp.zn. [REDAKCE] a současně konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žadateli došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. a současně žalovaná vyslovila žalobci omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení v jehož důsledku bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil ze spisu Okresního soudu Praha – západ sp.zn. [REDAKCE] žádosti žalobce ze dne 24.7.2015 a stanoviska žalované ze dne 18.4.2016.

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Proti žalobci bylo usnesením ze dne 24.3.2010 zahájeno trestní stíhání, dne 16.8.2010 byla podána obžaloba u Okresního soudu Praha – západ, dne 7.5.2012 vydal Okresní soud Praha – západ odsuzující rozsudek, Krajský soud v Praze usnesením ze dne 24.5.2013 zrušil rozsudek soudu I. stupně a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, dne 7.10.2013 vyhlásil Okresní soud Praha – západ opětovně odsuzující rozsudek, usnesením ze dne 27.3.2014 Krajský soud v Praze zrušil rozsudek soudu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení, dne 28.5.2014 vydal soud I. stupně znovu odsuzující rozsudek, Krajský soud v Praze usnesením ze dne 6.11.2014 zrušil rozsudek soudu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení, dne 30.12.2014 vydal Okresní soud Praha – západ zprošťující rozsudek, usnesením ze dne 16.4.2015 odvolací soud zamítl odvolání státního zástupce, věc byla pravomocně skončena 16.4.2015, žalobce uplatnil u žalované dne 28.7.2015 nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení a nezákonné rozhodnutí, žalovaná na základě svého stanoviska ze dne 18.4.2016 přiznala žalobci peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu z důvodu nepřiměřené délky řízení ve výši 60 tis. Kč, z důvodu nezákonného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že v trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a současně žalovaná vyslovila žalobci omluvu.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno, nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon,

nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu, nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3. téhož zákonného ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3., nebo § 22 odst. 1 věty 2. a 3., přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci a s poukazem na citovaná zákonná ustanovení soud dospěl k závěru, že požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 věta 2. a 3. zákona č. 82/1998 Sb., jakož i požadavek na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci v souvislosti s nezákonným trestním stíháním není důvodný, neboť kompenzace obojí nemajetkové újmy poskytnutá žalovanou žalobci v rámci předběžného projednání nároku je dostatečnou náhradou vzniklé nemajetkové újmy. Soud shledal důvodným požadavek žalobce pouze, pokud jde o zaplacení úroku z prodlení z poskytnutého zadostiučinění ve výši 60.000,- Kč, a to s ohledem na ustanovení § 15 odst. 1, odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., neboť žalovaná uvedené peněžité zadostiučinění žalobci poskytla až po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty. V řízení bylo prokázáno a mezi účastníky nebyl sporný průběh posuzovaného trestního řízení, které bylo vedeno u Okresního soudu pro Prahu západ pod sp.zn. [REDAKCE]. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno 24.3.2010 a řízení bylo pravomocně skončeno 16.4.2015, přičemž řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, kdy soud I. stupně vydal 4 meritorní rozhodnutí a soud II. stupně ve věci rovněž rozhodoval čtyřikrát o podaném odvolání. Žalobci byl na základě třech nepravomocných rozhodnutí soudu I. stupně uložen podmíněný trest odnětí svobody a současně uložena povinnost k náhradě škody, zprošťující rozhodnutí bylo vydáno 30.12.2014. V postupu soudů obou stupňů soud neshledal zásadnější prodlevy mezi jednotlivě činěnými úkony, tj. takové období nečinnosti, které by mělo podstatný vliv na celkovou délku řízení. Současně nelze přehlédnout, že věc byla po skutkové stránce složitější, neboť bylo prováděno rozsáhlé dokazování a to zejména dokazování výsledkem svědků, které bylo spojeno s nutností opětovně předvolávat svědky, kteří se nedostavili k nařízenému hlavnímu líčení, rovněž tak je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že některá hlavní líčení musela být odročena z důvodu nepřítomnosti jednoho z obžalovaných. Rovněž okolnost, že řízení se týkalo více obžalovaných, se nutně promítla do celkové délky řízení. Vzhledem k okolnostem případu je však třeba zohlednit, že důvodem pro opakované rušení meritorního rozhodnutí soudu I. stupně odvolacím soudem byla nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí a opakované nerespektování závazného právního názoru vysloveného odvolacím soudem. Uvedená skutečnost pak vedla odvolací soud k rozhodnutí o odejmutí věci senátu, který věc rozhodoval. Vznik nemajetkové újmy v osobnostní sféře žalobce je pak třeba hodnotit i z pohledu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného, tedy žalobce, neboť trestní

řízení v obecné rovině má vždy určité negativní dopady do osobnostní sféry poškozeného. Na straně druhé soud však neshledal důvody pro navýšení základní částky peněžitého zadostiučinění, neboť základní částka ve výši 15.000,- Kč za každý rok trvání řízení s výjimkou prvních dvou let, kdy je konstantní judikaturou akceptována částka v poloviční výši, představuje zcela dostačující náhradu vzniklé nemajetkové újmy. Žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by v jeho nemajetkové sféře došlo vlivem posuzovaného trestního řízení ke konkrétním dopadům do jeho osobního, rodinného či profesního života, když žalobce se omezil pouze na obecné tvrzení o stresujícím dopadu předmětného trestního řízení na život žalobce a jeho rodiny. Soud má proto zato, že význam předmětu posuzovaného řízení v případě žalobce neodůvodňuje navýšení základní částky peněžitého zadostiučinění na částku 20.000,- Kč za každý rok trvání řízení. Soud proto uzavírá, že v řízení vedeném u Okresního soudu Praha – západ pod sp.zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 věta 2. a 3. zákona č. 82/1998 Sb., neboť celkovou délku řízení je třeba hodnotit jako nepřiměřenou, a to s ohledem na předmět řízení i výše popsané okolnosti týkající se postupu soudu I. stupně, který opakovaně nerespektoval závazný právní názor odvolacího soudu. V této souvislosti soud ještě doplňuje, že okolnost, že v posuzovaném řízení bylo opakovaně rozhodováno soudem I. stupně a odvolacím soudem nemůže být důvodem pro modifikaci základní částky peněžitého zadostiučinění ve smyslu jejího snížení, a to právě s ohledem na výše popsanou skutečnost týkající se důvodů, pro které bylo opakovaně rozhodnutí soudu I. stupně rušeno odvolacím soudem. Pokud tedy žalovaná v rámci předběžného projednání nároku žalobci poskytla peněžité zadostiučinění ve výši 60.000,- Kč, odpovídá tato náhrada zcela nemajetkové újmě, která žalobci vznikla v důsledku nesprávného úředního postupu dle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a proto soud žalobu co do částky 40.000,- Kč zamítl. Jak je výše uvedeno, soud žalobě vyhověl pouze co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení, neboť žalovaná se dnem 29.1.2016 dostala do prodlení, když nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění byl u žalované uplatněn dnem 28.7.2015, a proto je povinna uhradit žalobci zákonný úrok z prodlení z částky 60.000,- Kč za období od 29.1.2016 do 18.4.2016, kdy žalovaná rozhodla o poskytnutí peněžitého zadostiučinění žalobci.

Výrokem II. soud žalobu zamítl jednak co do částky 140.000,- Kč, jednak co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení z částky 200.000,- Kč a dále z částky 140.000,- Kč, neboť, jak je výše rozvedeno, soud neshledal důvodným požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy, která žalobci vznikla v souvislosti s nepřiměřenou délkou řízení v rozsahu 40.000,- Kč, jednak soud má zato, že konstatování a omluva za nezákonné trestní stíhání, které byly žalovanou vysloveny v rámci předběžného projednání nároku, představují odpovídající kompenzaci vzniklé nemajetkové újmy. Pokud jde o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí, je třeba předeslat, že na rozhodnutí, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, je třeba ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 82/1998 Sb. pohlížet jako na nezákonné rozhodnutí, neboť v důsledku zprošťujícího rozhodnutí, v němž bylo pravomocně vysloveno, že nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil skutku uvedeného ve sdělení obvinění a posléze obžalobě, pozbylo rozhodnutí o zahájení trestního stíhání svých účinků. Existence uvedeného odpovědnostního titulu, tj. nezákonného rozhodnutí, však sama o sobě neodůvodňuje kompenzaci újmy vzniklé v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím poskytnutím peněžitého zadostiučinění. Ve smyslu shora citovaného ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb. je poskytnutí zadostiučinění v penězích namísto pouze tehdy, pokud není možné nemajetkovou újmu nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Žalovaná v řízení o předběžném posouzení nároku jednak konstatovala, že v posuzovaném řízení bylo nezákonně zahájeno trestní stíhání žalobce, jednak v souvislosti s tím vyslovila žalobci omluvu. Soud má zato, že

žalobce netvrdil ani neprokazoval žádné relevantní skutečnosti, které by mohly odůvodnit přiznání peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s nezákonným rozhodnutím. V této souvislosti nelze přehlédnout, že byť žalobce byl opakovaně nepravomocně uznán vinným a byl mu uložen trest, ve všech případech se jednalo o podmíněný trest odnětí svobody, přičemž státní zástupce proti podmíněnému trestu odnětí svobody nebrojil podáním odvolání. Zároveň nelze přehlédnout, že v průběhu trestního řízení byl žalobce pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v řízení vedeném u Okresního soudu Praha západ pod sp.zn. [REDAKCE] přičemž pouze v důsledku amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 byla tato trestná činnost žalobce zhlazena. Dopady posuzovaného trestního řízení, resp. nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce jsou proto relativizovány, neboť žalobce byl odsouzen za jinou trestnou činnost a jeho osobnostní sféra tak nemohla utrpět zásadnější zásah. Vzhledem k tomu, že žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání objektivně nemohl utrpět citelnější újmu, když žalobce netvrdil ani neprokazoval, že tu jsou konkrétní skutečnosti, z nichž by zásadnější dopad nezákonného trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce měl vyplývat, je konstatování a omluva zcela dostačující kompenzací vzniklé nemajetkové újmy. Soud proto výrokem II. žalobu zamítl i co do požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy poskytnutím peněžitého zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč. Jak soud rozvedl výše, žalovaná se dostala do prodlení s poskytnutím peněžitého zadostiučinění až počínaje dnem 29.1.2016, proto není důvodný požadavek žalobce na zaplacení úroku z prodlení od 29.7.2015.

Výrokem III. soud rozhodl o nákladech řízení a to podle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť žalovaná měla ve věci neúspěch jen v poměrně nepatrné části, a proto jí náleží plná náhrada nákladů řízení. Žalované vznikly náklady řízení ve výši 300,00 Kč představující paušální náhradu hotových výloh podle § 151 odst. 3 o.s.ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. za 1 úkon - písemné vyjádření ve věci a proto je žalobce povinen zaplatit žalované na nákladech řízení částku 300,00 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo soudní exekuci.

V Praze dne 19. srpna 2016

Mgr. Věra Jachurová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
H. Dobešová